

Liefde is niet te koop

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Geloven in je gevoel

Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:

Verlangen

Lust

Hitte

Droom

Passie

Vuur

Wens-serie:

Wat het hart wil

Buiten de lijntjes

Een perfecte plek

Wat ik achterliet

Bruidsveiling-serie:

De hoogste bieder

Liefde is niet te koop

Audrey Carlan

Liefde is niet te koop

Deel 2 van de *Bruidsveiling*-serie

Vertaald door Nikki Greveling

ISBN 978-90-492-0740-3

ISBN 978-94-023-2596-6 (e-book)

ISBN 978-90-528-6898-1 (audio)

NUR 340

Oorspronkelijke titel: *The Marriage Auction Season 1, Book 2*

Vertaling: Nikki Greveling

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock/Adobe Stock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2021 by Audrey Carlan

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Triggerwarnings

De gehele serie heeft een aantal triggerwarnings:

- verwijzing naar verkrachting
- verwijzing naar een kind dat in gevaar wordt gebracht
- verwijzing naar kindermisbruik
- huiselijk geweld/seksueel geweld
- verwijzing naar zelfmoord
- moord en poging tot moord
- verwijzing naar mensenhandel voor seksuele doeleinden (inclusief minderjarigen)
- personages met een twijfelachtig moreel kompas
- geweld
- wapengeweld
- letterlijke beschrijving van seksuele handelingen (met wederzijdse instemming)
- taboes, zoals individuen veilen in ruil voor geld (met wederzijdse instemming)
- godslastering

Deze serie is aanvankelijk geschreven en gepubliceerd in wekelijkse delen op het Amazon Kindle Vella-platform. Elk deel bevat meer dan

tien procent nieuwe content met een heleboel nieuwe scènes die nog nooit eerder zijn gepubliceerd. Ik raad je aan om de boeken in de juiste volgorde te lezen, aangezien het tweede boek verdergaat waar het eerste boek is gebleven!

De fakkel

FAITH

Een hersenschudding. Een gebroken neus. Een missende tand. Vijftien hechtingen in zijn hand. Blauwe plekken, sneeën en pijnlijke spieren. Op de ontbrekende tand na zou alles mettertijd genezen met pijnstillers en veel rust.

‘*Cara mia.*’ Mijn vader kneep in mijn hand om mijn aandacht te trekken. Eden lag opgekruld tegen hem aan, met haar kleine arm om zijn brede borst terwijl ze naast haar opa sliep. Mijn lieve meid was getraumatiseerd door haar ervaring, maar de dokters hadden me ervan verzekerd dat haar bloedsuikerwaarden perfect waren en ze in goede gezondheid verkeerde. Ze hadden Eden genoeg insuline voorgeschreven voor de komende weken, aangezien Joel had laten vallen dat we binnenkort naar Griekenland zouden vertrekken.

Ik beet op mijn onderlip toen ik mijn vaders toon hoorde. Joel gaf mij en mijn familie wat tijd alleen. Hij had twee bewakers bij de deur van mijn vaders ziekenhuiskamer gestationeerd en sprak gedempt, snel Grieks in zijn telefoon terwijl hij door de gang liep. Het was Joels plan om ons zo snel mogelijk uit Las Vegas te krijgen, maar ik liet mijn vader niet graag op deze manier achter.

‘Faith, kijk naar me,’ zei mijn vader dringend. Zijn stem klonk hees en deed me denken aan schuurpapier op hout.

Ik slikte en draaide mijn hoofd weg van onze verstrengelde handen naar zijn lieve gezicht. Schaamte en angst trokken in gelijke mate door me heen terwijl ik de schade aanschouwde die Aiden had aangericht.

‘Je moet gaan. Verlaat deze plek en ga ergens heen waar die man je niet meer kan vinden of jou en mijn kleinkind pijn kan doen.’

Ik verslikte me in een snik en drukte mijn vuist tegen mijn mond om het gehuil te dempen dat dreigde te exploderen in duizend tranen over het gebroken lichaam van mijn vader. ‘Je bent gewond. Ik kan je niet zo achterlaten... Dwing me niet.’ Ik hield zijn hand met mijn beide handen vast.

Hij schudde zijn hoofd en door het verband om zijn neus en de donkerblauwe plekken rond zijn ogen zag hij eruit alsof hij het had opgenomen tegen een beroemde bokser en spectaculair had verloren.

‘De dokter zei dat het wel goed met me komt. Nog een paar weken rust en dan kan ik weer in het restaurant werken. Joel heeft al aangeboden om een plekje in The Alexandra voor me te regelen, waar ik regelmatig gecontroleerd zal worden door een medisch team dat altijd aanwezig is, voor zolang het moet. Het zal niet lang duren voordat mijn zus en je neefjes en nichtjes er zijn om me te overspoelen met hun aandacht. Ik heb hier mensen om me heen die me kunnen helpen.’ Hij kneep harder in mijn hand. ‘Jij niet. Alsjeblieft, Faith, doe dit alsjeblieft voor me. Jouw veiligheid en die van Eden zijn alles wat ik nodig heb om te genezen. Alsjeblieft, *cara mia*.’

Ik sloot mijn ogen en liet de tranen vallen, waarna ik knikte. Ik zou alles doen voor mijn vader, vooral na alles wat hij voor mij had gedaan. Ik was hem veel meer verschuldigd dan ik ooit zou kunnen goedmaken.

Hij zuchtte, trok zijn hand uit de mijne, en klopte erbovenop. ‘Mooi zo. Dit maakt me blij. Laat het me weten als je veilig en wel in Griekenland bent.’

‘Dat doe ik, pap.’

Mijn vader schoof opzij en drukte een kus op Edens hoofd. ‘Laat haar de wereld zien, Faith. Geef haar wat ik je niet kon geven... een veilig huis.’ Zijn kin trilde en hij drukte die weer tegen Edens haar, alsof hij haar in zich opnam nu het nog kon.

Mijn hart stond op het punt van knappen. Verdriet kneep mijn keel dicht en maakte het haast onmogelijk om iets te zeggen. Toch fluisterde ik: ‘Ik zal mijn best doen.’

Ik deed al mijn best sinds ik jaren geleden in deze situatie met Aiden was terechtgekomen. Mijn best was niet goed genoeg geweest. Zelfs nu zat mijn vader gebroken in een ziekenhuiskamer door mijn fouten.

De deur ging achter ons open en Joel kwam alleen binnen.

‘Ben je klaar, Faith? Het vliegtuig is gereed.’ Joels stem klonk zacht maar direct. Iets wat ik de afgelopen tijd was gaan waarderen. Je hoefde nooit te raden wat hij dacht of voelde. Hij maakte dat duidelijk met zijn woorden en acties. Hij had beloofd dat hij Eden veilig terug zou krijgen en dat had hij ook gedaan. Joel zou erin slagen te doen wat mijn vader en ik jarenlang hadden geprobeerd. Hij zou ons beschermen en zorgen dat we veilig zijn.

Ik stond op van mijn stoel naast het ziekenhuisbed. ‘Ja.’ Ik haalde diep adem en liet die langzaam los. ‘Ik hou van je, pap, en ik ga je vreselijk missen.’ Ik slikte het verdriet weg en zette een dapper gezicht op. ‘En Joel zei dat we je laten overvliegen voor de bruiloft als je je beter voelt. Klinkt dat goed?’

Mijn vader schonk me een lieve lach gevuld met trots. Wat ik ook deed, hij liet me altijd zien hoe trots hij op me was, zelfs als ik het gevoel had dat ik het niet verdiende. ‘Ik zou het voor geen goud willen missen,’ zei hij, waarna hij een kus op Edens hoofd drukte.

Joel liep naar de andere kant van mijn vaders bed, sloeg zijn armen om Eden heen en tilde haar op, waarna hij haar slappe armpjes om zijn schouders legde en haar benen om zijn middel. Ze kroop meteen tegen zijn nek aan, met haar gezicht tegen zijn huid gedrukt. Ik keek verwonderd toe hoe gemakkelijk hij met haar omging. Alsof hij dit al

honderd keer had gedaan. Waarschijnlijk omdat dat ook zo was, met zijn eigen dochter, die net iets ouder was. Hij wreef geruststellend met zijn hand over Edens rug, om haar te laten zien dat er voor haar werd gezorgd, zelfs terwijl ze sliep.

Ik wierp een blik op mijn vader, die gelukkig toekeek, zelfs terwijl hij bont en blauw zag en gewikkeld was in verband.

‘Je bent een goede man, Joel Castellanos,’ verklaarde hij, luid en duidelijk.

‘Betekent dat dat ik uw goedkeuring heb om met uw dochter te trouwen, meneer Marino?’ vroeg Joel zonder veel omhaal. Altijd direct.

Mijn vader lachte flauwtjes. ‘Je hebt mijn toestemming om met mijn dochter te trouwen, Joel. Zorg goed voor haar en Eden. Ik reken op je.’

‘Met heel mijn wezen en alles wat ik heb. Ze zullen niks tekortkomen,’ zwoer Joel.

Terwijl de mannen naar elkaar keken, vond er iets zonder woorden plaats. Het was net alsof mijn vader de fakkel doorgaf aan Joel en hij die met gretige handen accepteerde.

Het gekke was nog wel dat ik wist dat ik het was. Ik was de fakkel.

Een warm gevoel verspreidde zich door mijn borst terwijl vlinders begonnen te fladderen in mijn buik. De sfeer veranderde even toen Joel naar mij keek, zijn ogen brandend van zelfvertrouwen en vastberadenheid.

Hij wilde voor me zorgen. Hij wilde me in zijn leven. Mij. Ik wist niet waarom of hoe, maar de wetenschap dat een man zoals Joel, die zo aardig was en zoveel lef had, mij wilde, met al mijn problemen, gaf me iets waar ik doodsbang voor was.

Hoop.

Ik had Eden nog nooit zien praten met iemand anders op mij en mijn vader na. Ik was blij verrast om het feit dat ze me zo gemakkelijk ac-

cepteerde nadat ik haar maanden niet had gezien, ook al had ik twee keer per dag met haar gevideobeld als ik niet aan het reizen was.

Aan het reizen.

Zo noemde ik het als ik met haar of mijn vader sprak. In werkelijkheid was ik aan het vluchten. Vluchten tot ik het gevoel had dat de kust veilig was. Dan vroeg ik mijn vader om Eden naar me toe te brengen, zodat zij en ik een paar maanden samen konden zijn. Als ik erachter kwam dat Aiden en zijn team me op het spoor waren, ging ze terug naar mijn vader. Dat proces werkte goed genoeg sinds Edens geboorte, ook al had ze meer tijd met mijn vader doorgebracht dan met mij. Het is altijd ons doel geweest om mijn zus Grace beperkte toegang tot Eden te geven, terwijl we haar verborgen hielden voor Aiden.

Eden rende van de ene kant van het vliegtuig naar de andere en weer terug terwijl ze vrolijk gilde. Ik was bang dat ze het misschien naar of lastig zou vinden om te vliegen. Het tegenovergestelde was waar. Wat nog erger was, was dat Joel haar aanmoedigde door te klappen en elke keer te grijnzen als ze hem aantikte tijdens tikkertje. Opnieuw en opnieuw speelden ze dit spelletje. Elke keer dat ze dichterbij kwam, stak hij een hand uit om haar te kietelen, met zijn vingers wiebelend alsof hij haar te pakken probeerde te krijgen, ook al stond hij nooit op van zijn stoel naast me.

De laatste keer dat Eden naar ons toe kwam, tilde hij haar op, draaide hij haar om en legde hij haar op haar zij op zijn schoot.

Ze giechelde en schopte met haar voetjes in haar sokken.

‘Ben je klaar om te lunchen, kleintje?’ vroeg hij haar. ‘Als Mimi zegt dat het oké is, dan staat er wat pasta met tomatensaus en knoflookbrood voor je klaar.’

‘Ik heb honger.’ Ze knikte en likte aan haar lippen, waarna ze haar tong uitstak aan één kant van haar mond en toen aan de andere kant.

Joel lachte en zette haar weer neer. De stewardess kwam op dat moment aan met een bord met een geschikte portie voor een kind.

Ik stond op om Eden in het zitje te helpen dat ze al aan boord van het vliegtuig hadden liggen, omdat Joel blijkbaar aan alles had gedacht. Zodra ze zat en haar gordel vastzat, pakte ik het bord aan van de stewardess. Een Disney-film stond al aan op het kleine schermje voor Edens stoel. De stewardess gaf me een koptelefoon voor kinderen en ik zette die op haar hoofd. Binnen een paar tellen was ze blij aan het eten en knikte ze met haar hoofd mee met de film.

‘Je bent goed met haar,’ zei Joel toen ik was teruggekeerd naar de achterkant van het vliegtuig en op de stoel naast hem was geploft. Hij pakte mijn hand vast en verstrengelde onze vingers. Ik genoot van zijn verlangen om me aan te raken. Om een connectie met me te hebben door simpelweg mijn hand vast te houden. Het voelde... intiem.

‘Dat wil ik ook. Ik ben bang dat ik zoveel dingen verkeerd heb gedaan bij haar. En nu kan ze ontvoerd worden door enge mannen toevoegen aan de lijst van jeugdtrauma’s. Ik wil gewoon dat ze gelukkig en gezond is en zich alleen maar hoeft druk te maken over wat de kerstman haar zal brengen met Kerstmis. Gezien haar diabetes heeft ze al meer te verduren dan een normaal kind. Voeg daar een moeder aan toe die haar regelmatig achterlaat...’

‘Je kunt niet volledig de rol van je zus op je nemen, Faith. Je hebt alles gedaan wat je kon. Nu werpt je werk vruchten af. Vanaf nu hoeft je je nergens meer druk om te maken.’ Hij tilde zijn hand op en legde die zachtjes op mijn wang.

We staarden elkaar aan. Ik drukte mijn wang tegen de warmte van zijn hand.

‘Je bent geweldig, weet je dat? Ik kan niet geloven hoeveel geluk ik heb gehad dat je er was, dat je de enige was die me echt zag. Die de ware ik zag die avond op het podium, toen ik het gevoel had alsof ik mijn ziel verkocht aan de hoogste bidder.’

‘Niet je ziel, maar wel je naam door te trouwen. Ik streef ernaar om ook je hart en ziel te winnen.’ Hij overbrugde de afstand tussen ons en drukte zijn lippen op de mijne.

Hij smaakte naar de cappuccino die hij had gedronken toen we net in het vliegtuig zaten, en een intense, donkere smaak die helemaal van hem zelf was.

Ik zuchtte in de kus en hield mijn hoofd schuin zodat hij verder kon gaan. Hij accepteerde de uitnodiging en begroef zijn vingers in mijn haar, waar hij mijn hoofd vasthield, dichtbij. Ik ging nergens heen. In dit leven zou ik nooit wegdeinzen van zijn affectie. Mijn verlangen daarnaar was te groot om te negeren.

Een rilling liep over mijn rug en de sfeer werd geladen terwijl we elkaars lippen verslonden. Ik liet mijn vingers door de lange, zijdezachte lokken boven op zijn hoofd gaan en kreunde toen hij zijn tanden zachtjes in mijn onderlip zette. Hij maakte een goedkeurend geluid om mijn reactie en zijn andere hand belandde op mijn middel, waar die omhoog bewoog langs mijn ribbenkast. Hij hield me over-eind toen ik tegen hem aan wilde smelten, op zijn schoot wilde kruipen en deze ervaring nooit meer wilde verlaten.

Helaas lachte Eden op dat moment hoog en schel, precies zoals kinderen dat kunnen, waarop ik mijn mond lostrok van de zijne. Op dat moment realiseerde ik me ook dat ik half op zijn stoel zat, mijn gehele bovenlichaam tegen het zijne gedrukt, met mijn vingers in zijn haar, zo donker als een espresso. Hij keek me aan, zijn pupillen twee keer zo groot. Zijn lippen waren rood en opgezwollen van onze kus. Ik kon mezelf er niet van weerhouden naar voren te leunen en zijn onderlip in mijn mond te zuigen, om er plagend op te bijten en aan de huid te trekken.

Zijn armen kwamen strakker om me heen en hielden me tegen zijn borst gedrukt, zodat ik geen kant op kon.

‘Je plaagt me op zo’n manier dat ik je hier en nu wil verslinden.’ Hij bewoog zijn neus langs de mijne, een speelse kant van hem die ik nog niet eerder had gezien.

Ik grijnsde breed en genoot van deze versie van de man met wie ik binnenkort zou trouwen.

‘En ze glimlacht terwijl het me ongelooflijk veel moeite kost om momenteel niet mijn gang met haar te gaan.’ Hij zuchtte dramatisch.

Ik moest daarom lachen en blozen als een schoolmeisje, alsof ik net was gezoend door mijn crush op de middelbare school.

‘Het duurt niet lang voordat we in Griekenland zijn en daar zullen we samen een bed delen. We zullen dan nog weleens zien wat je ervan vindt als ik je meedogenloos plaag, mijn liefvallige verloofde.’ Hij boog zijn hoofd en drukte zijn mond op mijn hals.

Mijn hart ging tekeer terwijl kippenvel op mijn huid verscheen. Ik stelde me voor dat hij mijn geplaag bestrafte in zijn bed, een heerlijke marteling waardoor ik een golf van opwindning tussen mijn benen voelde.

Ik verschoof op mijn stoel en drukte mijn benen tegen elkaar in een wanhopige poging om van het gevoel af te komen dat hij me had bezorgd met zijn kus, woorden en aanraking.

Zijn ogen fonkelden toen ik aan mijn lippen likte. Zijn blik viel op mijn mond en hij trok een wenkbrauw op.

‘Ik zie dat de toekomstige mevrouw Castellanos erg in haar nopjes is met dit idee.’

‘Heel erg,’ gaf ik toe, wensend dat we al in Griekenland waren en Eden daar in haar bed lag te slapen zodat ik in het bed van deze man kon vallen.

Hij gromde goedkeurend. ‘Ik geloof dat we goed bij elkaar passen wat betreft ons verlangen naar elkaar.’

Ik knikte en wilde niets liever dan hem bespringen. Hij was zo mannelijk en hij nam de touwtjes in handen zonder dominant te zijn. Maar ik kon me voorstellen dat hij dat waarschijnlijk ook kon zijn. We kenden elkaar nog steeds niet heel goed. Het enige wat ik wist was dat ik hem beter wilde leren kennen. Ik wilde hem op elke, heerlijke mogelijke manier kennen.

Te beginnen terwijl we naakt in zijn bed lagen.

Met zoveel kracht als ik kon opbrengen duwde ik mijn terughou-

dendheid opzij en oude wonden van mijn tijd met Aiden en de manier waarop hij me had behandeld. Sinds ik Joel had ontmoet, hing er een seksueel geladen sfeer tussen ons. Hij was de eerste man die ik seksueel wilde aanraken voor zo lang ik me kon herinneren. Mijn vingers jeukten met het verlangen om Joels lichaam te verkennen, ondanks mijn twijfels en angst van de laatste seksuele ervaring die ik met Aiden had gehad.

Ik voelde me klaar voor deze stap. Klaar om dat deel van mijn hoofd, hart en lichaam te genezen. En ik wilde dat genezen met Joel doen.

Ik wierp een blik op Eden, die vrolijk pasta in haar mond propte, haar lieve gezicht bedekt met rode saus. Ze had haar gordel om en zat van ons weggedraaid, volledig in de ban van haar maaltijd en de personages op tv.

Ik voelde me dapper en wist dat Eden ver genoeg van ons vandaan zat dat ze ons niet hoorde of kon zien, en dus liet ik mijn hand tussen ons in glijden en raakte ik de grote bobbel aan die ik tijdens onze kus had gevoeld.

Joel gromde en ik zag hem zijn vingers in de leren armleuning drukken.

‘Je speelt niet eerlijk, Faith.’ Het was een verklaring en een waarschuwing.

Mijn opwinding groeide terwijl het verloren gevoel van seksueel genot over mijn huid prikte. Ik wilde deze man een lekker gevoel bezorgen, iets heerlijks met alleen mijn aanraking. Vooral na die hete en spontane kus. Ik wreef over zijn steenharde lengte achter zijn pantalon en keek toe terwijl hij zijn hoofd sissend naar achteren liet vallen en zijn ogen sloot. Ik moest de goudgebruinde huid proeven die ik zag en bewoog mijn hoofd naar zijn nek, waar ik gretig mijn tanden, tong en lippen over zijn warme huid haalde.

Heerlijk.

Joel beloonde me door zijn hand over mijn ribbenkast te bewegen

om vervolgens mijn borst vast te pakken over mijn blouse heen, waar hij mijn tepel ongelooflijk nauwkeurig raakte.

Een kreun trok door mijn keel terwijl ik mijn hand steviger tegen hem aan drukte.

‘Ik wil deze blouse van je lichaam trekken, mijn mond op je volle borst drukken en in je tepel bijten tot je smeekt om meer,’ gromde hij in mijn oor terwijl ik hem bleef plagen en aan zijn nek bleef zuigen.

Ik tilde mijn hoofd op en drukte mijn voorhoofd tegen het zijne terwijl ik over hem heen bleef wrijven door zijn broek heen, genietend van het gevoel hoe lang en hard hij was. Zijn heupen bewogen ritmisch tegen mijn hand terwijl we ons weer lieten meevoeren door de sensaties die tussen ons stroomden.

Plotseling stopte hij en liet hij een gepijnigde zucht horen. ‘Faith, je moet stoppen.’ Zijn lichaam vertelde me echter voor honderd procent dat ik moest doorgaan.

‘Ik wil nooit meer stoppen,’ zei ik plagend, terwijl ik het tempo opvoerde en steeds harder en sneller bewoog.

Hij kreunde en stootte nog een paar keer omhoog. ‘Straks zet je me voor schut en kom ik in mijn broek, in mijn vliegtuig, in het bijzijn van je nichtje,’ zei hij door zijn op elkaar geklemde kaken. Toen liet hij mijn borst los en legde hij zijn hand op de mijne om me te stoppen.

We bleven nog even zo zitten terwijl we dezelfde lucht inademden, onze voorhoofden tegen elkaar gedrukt, een paar minuten lang terwijl we tot rust kwamen. Zijn woorden waren net een emmer ijswater op een verschroeïend vuur.

Met tegenzin haalde ik mijn hand weg en ik wilde me net terugtrekken toen hij mijn hand vastpakte en die op zijn erectie drukte.

‘Als we thuis zijn, alleen in onze kamer, gaan we hiermee verder. En natuurlijk zal ik vanaf nu elke keer aan dit moment denken als ik in mijn vliegtuig zit. Alleen dan ga ik misschien naar het toilet om mezelf te bevredigen.’ Hij grijnsde en ik lachte zacht. ‘Nu zal ik al

mijn genot bewaren voor als ik je dat kan geven, opnieuw en opnieuw, elke avond die we samen doorbrengen voor de rest van ons leven.'

Voor de rest van ons leven.

Ik slikte en leunde achterover. Zijn woorden maakten me banger dan zou moeten. De rest van ons leven was niet onderdeel van het plan. 'Het contract is eh...' Mijn stem sloeg over. 'Het contract is maar voor drie jaar.'

Hij bleef me aanstaren, zijn ogen intens brandend.

'Het contract kan me geen moer schelen. Je bent van mij, Faith. Helemaal van mij.'

Fake it till you make it

RUBY

‘Ik moet plassen,’ kondigde ik aan.

Mevrouw Bancroft, oftewel de Drakenvrouw, zoals ik haar stiekem noemde, siste.

‘Als een dame zich excuseert in een gezelschap,’ zei ze, terwijl ze haar hoofd stijfjes optilde en met haar armen achter haar rug ijsbeerde, ‘verkondigt ze niet de reden dat ze naar het toilet moet.’

‘Wat zeg je dan?’ Ik drukte mijn benen tegen elkaar en wiebelde op mijn stoel. Ik moest heel nodig. De afgelopen paar uur maakte ze het me al niet makkelijk. Ook al had ik meerdere keren aan haar bewezen dat ik wel in staat was om kleine slokjes wijn te drinken, of in dit geval water, van precies dezelfde plek op het glas, opnieuw en opnieuw, totdat ze eindelijk toegaf dat het ‘goed genoeg’ was. Na zoveel glazen water moest ik nodig een bezoekje aan de wc brengen.

‘Als het van belang is dat je jezelf excuseert, dan zeg je simpelweg: “Excuseer mij” of “Mag ik even van tafel?”, afhankelijk van de situatie.’

‘Oké. Mag ik van tafel?’

Ze zuchtte diep en zwaaide toen met haar hand. ‘Ga maar dan. Maar kom meteen terug. Er is nog veel om te bespreken.’

Ik kreunde en liep naar de wc. Er zaten donkere, ingevallen kringen onder mijn ogen, zelfs nadat ik de hele dag en nacht had geslapen. En toch was ik nog steeds ongelooflijk moe. Ik deed mijn behoefte, waste mijn handen en probeerde wat volume in mijn haar aan te brengen.

Wat zagen deze twee broers in me wat zo speciaal was dat ze er zes miljoen dollar voor wilden betalen? Het enige wat ik zag was een Barbie uit een of ander verlaten gat, met glanzend, blond haar, dofblauwe ogen, een pruilmondje en een lichaam dat ermee doorkon. Ik had geen diploma's zoals Opal zou krijgen de komende jaren. Ik had absoluut niet met mijn neus in de boeken gezeten, had nog maar net een deexamen afgelegd en ik wist dat iemand zoals ik nooit zou gaan studeren.

Ik schudde het verleden van me af en kneep in mijn wangen, om mezelf zo wat bloesjes te geven zodat ik er wakkerder uitzag. *'Fake it till you make it, Ruby.'* Ik blies mezelf een kus toe in de spiegel. 'Tijd om de gouvernante voor me te winnen.' Ik verliet de badkamer en liep door het enorme, elegante huis terwijl ik mijn gedachten de vrije loop liet.

Dit gearrangeerde huwelijk betekende veel voor me. Ik had deze reddingsboei nodig. Uiteindelijk zou ik toch een manier moeten zien te vinden om op goede voet te staan met mevrouw Bancroft. Falen was geen optie.

Ik liep de kamer binnen en ging terug naar de tafel, waar ik zag dat de aankleding was veranderd.

Zodra ik zat, legde een bediende een servet op mijn schoot. Vroeger zou ik het uit zijn hand hebben gepakt en hem hebben bedankt. Dat was géén geschikte etiquette. Dat had me mijn allereerste verbale preek opgeleverd toen mevrouw Bancroft op de tafel had geslagen met een dertig centimeter lange houten liniaal, waarmee ze me een hoedje had laten schrikken. Nu wist ik beter. Ik hield mijn handen thuis en glimlachte simpelweg om hem te bedanken.

Hij knikte en ging weer aan de zijkant van de kamer staan.

‘Mevrouw Dawson, wat is je favoriete bloem?’ vroeg de gouvernante uit het niets.

Ik fronste en tilde mijn arm op, waarna ik mijn elleboog op tafel zette. Toen draaide ik me naar haar om en legde ik mijn hoofd in mijn hand. Elk moment dat ik niet iets zei of me bewoog, voelde ik mijn brein zich uitschakelen, klaar om te slapen.

‘Plaats nooit, maar dan ook nooit je ellebogen op de eetkamer-tafel,’ zei ze afkeurend. ‘Dat is volkomen ongepast,’ zei ze verontwaardigd.

Ik trok mijn armen terug langs mijn zij en legde mijn handen op mijn schoot.

‘Beter,’ zei ze goedkeurend. ‘Geef antwoord op de vraag, meisje. Wat is je favoriete bloem?’ herhaalde ze.

‘Eh...’

“Eh” is een Amerikaanse manier om tijd te rekken. Ik wil dat je de gewoonte om dat woord te gebruiken doorbreekt. Wees stil voordat je antwoord geeft. Denk na over wat je wilt zeggen en wees dan welbespraakt.’

‘Oké. Om eerlijk te zijn heb ik er nooit zo over nagedacht. Bloemen zijn gewoon iets wat groeit in de natuur of wat mensen elkaar geven. Wat is uw favoriete bloem?’

‘Het doet er niet toe wat mijn favoriete bloem is,’ zei ze kortaf, terwijl ze overduidelijk gefrustreerd werd hoe meer tijd ik rekte.

Ik had nog nooit eerder bloemen gekregen van een man, dus ik kon daar niet op terugvallen. Er hadden nog nooit bloemen rond onze caravan gegroeid en ik wist niet veel van ze af. Ik kon me echter wel herinneren dat mijn zus een keer een corsage voor om haar pols had gekregen voor het eindfeest van een lieve jongen met wie ze had gedatet en met wie ze in de klas had gezeten bij het vak scheikunde. Ze had me verteld dat de bloem een anjer was en die had een mooie lichte perzikkleur. Ik bedacht me dat ik net zo goed daarvoor kon gaan.

‘Misschien een anjer,’ probeerde ik.

De gouvernante klemde haar kaken op elkaar en perste haar lippen tot een dunne streep. ‘Anjers zijn te gewoon.’

De enige andere bloem die me te binnen schoot was een lelie.

‘Lelie?’ flapte ik eruit.

Mevrouw Bancroft legde haar handen op haar heupen en staarde me kwaad aan terwijl ze boven me uittorende. ‘Lelies zijn perfect...’

‘O, mooi!’ Ik glimlachte opgelucht.

‘Voor een begrafenis. Je gaat trouwen, mevrouw Dawson. Denk aan iets elegants... romantisch,’ drong ze aan.

Romantiek was voor sukkels. Dit was geen romantische verloving, hoe ik er ook naar keek. Shit, een van de andere kandidaten, Dakota, was zelfs op de avond van de veiling al in het huwelijksbootje gestapt. Ik wou dat ik die optie had gehad. Ik liet een vermoede zucht horen en besloot een andere tactiek te proberen bij deze lastige vrouw.

‘Wat dacht u ervan als u iets uitkiest wat u mooi vindt? Ik heb geen voorkeur en ik vertrouw een vrouw zoals u genoeg om zo’n belangrijke beslissing te nemen. U weet wel, voor de mannen,’ voegde ik eraan toe om de leugen wat op te dirken.

Ze maakte een instemmend, kort geluid en ik barstte bijna in lachen uit, maar in plaats daarvan hield ik mijn lach in en keek ik omhoog naar mijn bord. Toen raakte ik de vork aan die horizontaal boven het bord lag. Die lag niet bij de rest en ik had geen idee waar je die voor gebruikte. Ik had al geleerd welk bestek voor de salade en het voorgerecht was bedoeld en wat een krabvork was. Deze zag er heel anders uit.

‘Waar is deze voor?’ Ik tikte op het zilver.

‘Dessertvork.’

‘Ah, oké. Wanneer gaan we eigenlijk eten? Ik heb honger als een paard.’ Ik wreef over mijn lege maag.

Mevrouw Bancroft klemde haar kaken op elkaar en zei toen: ‘De

rest van ons heeft al ontbijt en lunch op. Terwijl jij nog in bed lag.'

Ik zakte achterover op mijn stoel. 'O.' Ik zuchtte.

'Recht je rug. Hou je kin recht boven de tafel. Handen op schoot. Als je niet aan het eten bent, of het volgende gerecht nog moet komen, dan zit je goed met je handen op je schoot als een dame.'

Ik deed wat ze vroeg en staarde naar de wijzers van de oude klok op de schoorsteenmantel boven het fornuis en de betegelde open haard. Toen sloeg de klok vijf uur met een luide *dingdong*.

'Eh, ik bedoel...' Ik schraapte mijn keel om mijn fout te herstellen. 'Mevrouw Bancroft, mag ik alstublieft van tafel? Noah neemt me vanavond mee op een date en ik heb genoeg tijd nodig om me klaar te maken.'

'Goed dan. Morgen gaan we verder waar we waren gebleven. Alleen verwacht ik dat je hier om stipt acht uur zit en geen minuut te laat bent. Ben ik duidelijk, mevrouw Dawson? We hebben erg weinig tijd en er is veel om te leren.'

Ik knikte. 'Ja, mevrouw Bancroft. Ik begrijp het.'

'Pronkerwt,' verkondigde ze toen ik opstond en mijn stoel aanschoof – ik was niet helemaal dom wat betreft tafelmanieren.

'Pronkerwt?' vroeg ik en ik had geen idee waarom ze me zo noemde, ook al was het wel duidelijk dat ze me niet geschikt vond voor de mannen die me hadden uitgekozen voor het huwelijk.

'Het is een sierlijke bloem die je niet veel ziet. Het is een inheemse bloem in het Verenigd Koninkrijk en erg mooi. De witte en roze bloemen passen goed bij een elegante huwelijksdag in deze tijd van het jaar. Pronkerwten zouden je goed staan.'

Ik knikte. 'Ik hou van roze.'

'Je houdt van roze.' Ze maakte een verontwaardigd geluid en wuifde me toen weg. 'Ik zal het onthouden.'

Ik verliet de eetkamer en liep de dubbele trap op, door de lange gang naar mijn kamer. Ik wilde niets liever dan mezelf in de enorme badkuip laten zakken, maar ik moest vragen hoe het ging met Ma-

dam Alana, Opal en de rest van de dames, en daarnaast moest ik me klaarmaken voor mijn date met Noah.

Ik hoopte maar dat het beter ging met de rest dan met mij.

‘Eén stap tegelijkertijd, Ruby,’ herinnerde ik mezelf eraan terwijl ik de marmeren trap af liep naar de ingang op een paar ongelooflijk hoge naaldhakken. De glinsterende, zilverkleurige jurk die ik droeg was niet alleen *smokin’ hot*, maar zag er ook uit alsof die vastgelijmd aan mijn lichaam zat. Noah had duidelijk gemaakt dat hij mijn lichaam mooi vond, en dus had ik de sexyste, schandaligste jurk aange trokken die de stylist me had gegeven als onderdeel van mijn nieuwe garderobe.

Er werd luid gefloten toen ik de onderste trede naderde waar Noah op me stond te wachten in een strak donkerblauw pak dat op maat voor hem was gemaakt. Hij droeg een camelkleurige riem en bijpassende leren schoenen. Zijn overhemd was stralend wit, de bovenste knoopjes bij zijn kraag zaten los en hij droeg geen stropdas. Hij zag er chic uit.

‘Je bent een knappe verschijning, mevrouw Dawson.’ Hij grijnsde terwijl hij me zonder zich te schamen van top tot teen bekeek.

Ik droeg een nauwsluitende jurk die strak om mijn lichaam zat met de naam Versace in de rug geweven. De jurk was net een tweede huid en was gemaakt van de allerbeste zijde. Ik had er nog nooit beter uitgezien. Ik had zelfs de tijd genomen om mijn goudkleurige lokken tot perfectie te krullen zodat ze met me mee bewogen. Mijn make-up was smoky en verleidelijk met een gewaagde rode lippenstift en mijn ogen waren zwart omlijnd. En alsof Noahs smeulende blik nog niet genoeg was, dan bevestigde hij nog eens dat het hem beviel wat hij zag, door mijn heup bezitterig vast te pakken en me naar zich toe te trekken.

Hij ademde diep in terwijl hij zijn wang naar de mijne bracht en in mijn oor fluisterde: ‘Als dit onze tiende date was en niet de eerste, dan zou ik je nu hebben omgedraaid, je naar die trap hebben geduwd en je zo snel mogelijk over het eerste het beste oppervlak hebben gebogen. Vervolgens zou ik je zo hard en goed neuken totdat je geschreeuw in het hele huis te horen was.’

Ik kneep in zijn biceps en drukte mijn vingertoppen in de spieren daar, terwijl het vulgaire beeld mijn hoofd vulde. ‘Als dit onze tiende en niet eerste date was, dan geloof ik dat ik je precies had laten doen wat je wilde.’

Hij kreunde tegen mijn nek en drukte een warme, natte kus op de plek waar mijn schouder en nek samenkwamen. Ik rilde door de vlaag van genot die mijn lichaam overspoelde.

‘Je speelt niet eerlijk, mevrouw,’ zei hij plagend.

Ik lachte. ‘Ik was niet degene die over seks begon. Dat deed je helemaal zelf, jongeman.’

‘Kom, laten we gaan voordat ik me misdraag en iets doe of zeg wat niet zou moeten.’ Hij gromde sexy, een geluid dat ik meteen tussen mijn benen voelde op een vast, bonzend ritme.

We verlieten het huis en hij leidde me een limousine in.

‘Rij je altijd rond in een limo?’ vroeg ik.

‘Alleen als ik al mijn aandacht op de dame naast me wil richten in plaats van op de weg,’ antwoordde hij.

Ik glimlachte verlegen en voelde me net een prinses die werd meegenomen naar een bal. Niet dat een prinses ooit zo’n nauwsluitende minijurk zou dragen die nauwelijks tot mijn bovenbenen kwam en bijna mijn hele rug bloot liet.

Noah maakte een fles champagne open en gaf me toen een glas terwijl hij er zelf ook een vasthad.

‘Op een wild avondje uit.’ Hij hield zijn glas omhoog en ik klonk met hem.

‘Wat betekent wild voor jou? Voor mij kan het iets geks zijn als